

Han rakte sin Haand frem over Bordet, som stod imellem dem, og hun lagde tavs og forlegen sin Haand i hans, idet hun af Ærbødighed løftede sig lidt fra Stolen.

I det samme hørte de nogen komme. Lynsnar som en Væsel smuttede Frk. Hechts Haand tilbage til hendes Skød, mens Torben ærgerlig vendte sig mod den, der kom.

Det var Husjomfruen, der meldte Bjørn Hamre.

„Den Herre siger, at han er ventet.“

„Det forholder sig rigtigt. Bed ham være saa god at ulejlige sig herud!“

Lidt efter hørtes Skridt. En firskaaren Mand, der paa Bondemaner holdt Stokken langt ud fra sig, nærmede sig sindigt over Gruset.

Torben var staaet op for at gaa sin Gæst imøde.

Det var adskillige Aar, siden de to omtrent jævnaldrende Mænd havde set hinanden. Bjørn Hamre standse, som slaaet for Brystet, ved Synet af Torbens hærgede Skikkelse. Han var selv en smuk Mand med friske Farver, lidt lille af Vækst, men støt og frodig. Under den brede Hatteskygge sad et Par kønne og trofaste Øjne, der lyste af barnlig Selvglæde.

Efter at Frøken Hecht var bleven forestillet og havde trukket sig tilbage, gik Herrerne ind i Teltet.

„Værsgo' og tag Plads! De undskylder nok, at jeg gør mig det bekvemt. Jeg er for Tiden lidt Patient.“

„Jeg har hørt om det. Det er forhaabenlig ikke noget alvorligt?“

„Aa nej. Jeg har blot maattet forandre mine Livs-